

Verstrengeld in het verleden

- deel 1 van de Saffier serie -

"Het verleden is als een schaduw: je kunt proberen het achter je te laten, maar het beweegt altijd mee, wachtend op het juiste moment om je in te halen."

Triggerwarning

In dit verhaal worden thema's behandeld die gevoelig of emotioneel zwaar kunnen zijn. De volgende onderwerpen komen aan bod:

- **Geweld:** fysieke en emotionele confrontaties die intense reacties kunnen oproepen.
- **Seksueel taalgebruik:** situaties waarin expliciete termen of beschrijvingen voorkomen.
- **Seksueel geweld:** scènes of verwijzingen die verband houden met grensoverschrijdend gedrag.

Hoewel deze thema's onderdeel zijn van het verhaal en zorgvuldig zijn geschreven, begrijpen we dat ze voor sommige lezers moeilijk kunnen zijn. We moedigen je aan om alleen verder te lezen als je je hier prettig bij voelt.

Als je merkt dat bepaalde passages te zwaar voor je zijn, neem dan de tijd om een pauze te nemen of steun te zoeken bij een vertrouwde persoon of professional.

Een.

14 mei 2024 - Isabella staat op het balkon van haar nieuwe appartement. De wind waait zachtjes door de palmbomen langs de strandweg voor het complex. Vanaf hier heeft ze een perfect uitzicht over de baai van Port Blossom, waar het turquoise water samenkomt met een langgerekt strand. In de verte rijzen luxueuze villa's tegen de rotsachtige bergwand op, hun glazen gevels glinsteren in de late middagzon. Ze haalt diep adem, terwijl haar vingers stevig om de reling geklemd zitten. Het is prachtig hier, dat moet ze toegeven. Het soort plek waar mensen hun leven willen doorbrengen, of zoals haar moeder—voor willen achterlaten.

Wat was het toch met deze plaats? Waarom kwam haar moeder hier, bouwde een leven op, en verdween toen voor altijd? Isabella's blik dwaalt af naar de ketting die aan haar hals hangt. De zware hanger met een grote, diepblauwe saffier glinstert in het zonlicht. Haar moeder gaf het haar net voordat ze vertrok, zonder uitleg, zonder beloftes om terug te komen. Alleen een ketting, een zachte kus, en een leegte die nooit werd opgevuld.

Ze sluit haar ogen en denkt aan haar vader, Edward Moreau, een man die al jaren in de schaduw van zijn verdriet leeft. Isabella weet dat ze hier is voor zichzelf, maar ook voor hem. Hij verdient antwoorden. Zij verdient antwoorden.

Ze streelt met haar vingertoppen over de hanger. Het voelt bijna warm aan, alsof het iets levends is, iets dat een geheim bewaart. Haar gedachten worden abrupt onderbroken door het schelle geluid van de deurbel. Isabella schrikt en recht haar rug.

Wie zou dat kunnen zijn? Ze had haar komst naar Port Blossom aan niemand aangekondigd. Haar hart slaat sneller terwijl ze terug het appartement inloopt. Even blijft ze stilstaan bij de deur, haar hand op de klink. Misschien is het een foutje. Of iemand van de verhuur die de laatste details nog wilt doornemen.

Wanneer de deur opengaat, staat daar een man. Hij is groot, zeker 2 koppen groter dan zij, met een zelfverzekerde houding die verraadt dat hij het gewend is om overal controle over te hebben. Zijn donker grijze haar is keurig naar achteren gekamd, en zijn strak uitgesneden donkergrijze pak zit alsof het op maat voor hem is gemaakt. Maar het is zijn blik die haar aandacht vasthoudt: scherp, onderzoekend en net iets te intens. Zijn ogen lijken haar te doorgronden nog voordat ze haar mond heeft geopend.

"Isabella Moreau" zegt hij, zonder dat het een vraag is. Zijn stem is laag en rustig, met een zachte rand die haast misleidend vriendelijk klinkt.

Ze knippert even met haar ogen, verrast dat hij haar naam kent. "Ja" zegt ze kort, haar stem klinkt sterker dan ze verwachtte. "En u bent?" De man glimlacht licht, maar er zit iets berekenends in, alsof het een uiting is die hij zelf heeft gekozen en niet iets natuurlijks. "Lorenzo Rossi." Hij steekt een hand uit, en hoewel Isabella even twijfelt, schudt ze die. Zijn hand is warm, stevig, maar ook... gecontroleerd. Niets aan deze man lijkt aan het toeval te worden overgelaten.

De naam doet een belletje rinkelen. *De Rossi's*. Haar moeder had die naam ooit genoemd, lang geleden. Maar dat kan toeval zijn. Toch voelt het allesbehalve toevallig dat hij hier nu voor haar deur staat.

"Hoe weet u wie ik ben?" vraagt ze, haar wenkbrauwen licht gefronst.

Lorenzo trekt zijn hand terug en leunt nonchalant tegen de deurpost. "Port Blossom is een kleine gemeenschap" zegt hij met een vage glimlach. "Nieuwe gezichten vallen op. Zeker wanneer die gezichten een connectie hebben met... oude bekenden." Zijn woorden maken haar alert. "Oude bekenden?" herhaalt ze, terwijl ze haar armen over elkaar slaat.

Lorenzo's blik glijdt kort naar de saffier aan haar hals, en het lijkt alsof zijn glimlach een fractie van een seconde verdwijnt. Maar net zo snel is die weer terug, subtiel en glad. "Laten we zeggen dat jouw naam een zekere... geschiedenis oproept."

Isabella voelt hoe een lichte koude rilling over haar rug loopt. *Wat weet deze man? En waarom voelt het alsof hij meer weet over haar dan hij laat blijken?*

"Waarom bent u hier?" vraagt ze direct, haar toon scherper dan ze bedoelde. Hij recht zijn rug en kijkt haar met een kalme blik aan. "Ik wilde je welkom heten in Port Blossom... En ik ben hier ook om je te waarschuwen." Dat laatste woord hangt in de lucht tussen hen in. "Waarschuwen?" Haar stem zakt bijna tot een fluistering. Lorenzo buigt iets dichterbij haar toe, zodat ze zijn aftershave kan ruiken—houtachtig en scherp, net als hijzelf. "Deze stad heeft zijn eigen wetten, Isabella. Niet alles is wat het lijkt. En je moeder..." Hij stopt abrupt en trekt zich weer terug, zijn blik even donkerder dan daarvoor. "Nou, laten we zeggen dat haar naam veel herinneringen oproept."

Voordat ze iets kan antwoorden, draait hij zich om en loopt rustig weg. Isabella blijft verstijfd in de deuropening staan, haar hart klopt wild in haar borst. Haar handen zoeken

instinctief de hanger aan haar ketting, alsof die haar op de een of andere manier kan beschermen.

Lorenzo kijkt niet meer achterom, maar zijn laatste woorden blijven rondzingen in haar hoofd. *"Niet alles is wat het lijkt."*

Wanneer Isabella de deur sluit, blijft ze even roerloos staan. Een mix van angst, nieuwsgierigheid en een vleugje woede welt in haar op. *Wie is Lorenzo Rossi écht? En belangrijker nog, wat weet hij over haar moeder dat zij niet weet?*

Met een onrustig gevoel loopt ze terug naar het balkon. Haar blik valt op de glimmende zwarte Mercedes beneden. *Hoe lang had hij daar al gestaan met zijn auto? Was hij haar aan het observeren toen ze zojuist van het uitzicht aan het genieten was?* De gedachte maakt haar ongemakkelijk.

Net op het moment dat hij instapt, draait hij zich om en kijkt recht omhoog, zijn triomfantelijke glimlach glanzend in het zonlicht. Hij vangt haar blik alsof hij wist dat ze hem zou nakijken.

“Oh ja, Isabella” roept hij, zijn stem luid en zelfverzekerd. “We willen je graag verwelkomen met een diner bij mij thuis. Zorg dat je vanavond om zeven uur klaarstaat. Mijn neefje komt je ophalen.” Voor ze een woord kan uitbrengen, stapt hij in, en slaat de deur met een zekere finaliteit dicht. De banden gieren zachtjes terwijl hij wegrijdt, de glimmende Mercedes verdwijnt uit zicht. Isabella blijft verbaasd staan, haar hand rustend op de reling van het balkon.

Wat had dit allemaal te betekenen? Wie wil haar verwelkomen, en waarom zo plotseling? Ze slaakt een korte zucht, haalt een hand door haar donkere lokken en keert terug naar de woonkamer.

Port Blossom, denkt ze terwijl ze door de ruimte ijsbeert, is precies zoals ze altijd vermoedde—een plek vol geheimen. *Haar moeder had dit als haar thuis gekozen, maar waarom had ze het dan zo abrupt verlaten? Waarom had ze alles achtergelaten, inclusief haar dochter?* Isabella had altijd gedacht dat de mysteries van *Port Blossom* een illusie waren, een romantisering in haar hoofd. Maar nu voelt het anders. Iets klopt hier niet, en ze is vastbesloten om erachter te komen wat.

Ze opent een verhuisdoos die ze in de slaapkamer heeft gezet en zoekt naar haar kleding. Als ze echt wordt verwacht bij een diner vanavond, moet ze zich voorbereiden. Haar vingers glijden langs het zijdezachte materiaal van een lichtblauwe jurk. *Perfect*, denkt ze, terwijl ze de jurk voorzichtig uit de doos haalt. Als *Port Blossom* draait om geld, macht en uiterlijk, zoals ze vermoedt, moet ze zich aanpassen aan dat spel. Alleen door zich aan te passen kan ze dichterbij de waarheid komen.

Na anderhalf uur douchen, aankleden en subtiel experimenteren met make-up staat Isabella voor de spiegel. Haar reflectie is haast onherkenbaar, maar ze is tevreden. De zijde jurk accentueert haar slanke silhouet, terwijl haar lichtblauwe ogen bijna lijken op te lichten in contrast met haar donkere, golvende haar. Ze brengt een dieprode lippenstift aan als finishing touch en bewondert zichzelf nog één keer.

Zodra ze haar hakken aantrekt en haar kleine tasje inpakt met de essentiële spullen, klinkt plotseling een luide claxon van buiten. Isabella bevriest kort, haar vingers rustend op de sluiting van haar tas. Haar hartslag versnelt, een lichte aarzeling trekt door haar lichaam. *Dit is het moment*. Ze haalt diep adem, probeert haar onrust weg te drukken, en loopt met ingehouden spanning naar de deur. Haar hakken tikken op de

vloer terwijl ze door de hal naar beneden loopt. Bij de hoofdingang ziet ze een man staan, met zijn rug naar haar toe. Hij kijkt naar de baai, zijn silhouet scherp omlind tegen het laatste licht van de dag. Zijn donkere, licht krullende haar beweegt zachtjes in de wind.

Als ze dichterbij komt en het geluid van haar hakken weerkaatsen op de stenen vloer, draait hij zich langzaam om. Haar adem stukt. De man voor haar is een soort van onweerstaanbaar; knap op een manier die haar even uit balans brengt. Zijn scherpe kaaklijn wordt geaccentueerd door een donkere stoppelbaard, en zijn smaragdgroene ogen lijken haar haast te doorgronden.

“Julian Rossi” stelt hij zich voor met een charmante glimlach, terwijl hij een stap naar haar toe doet. Hij steekt zijn hand naar haar uit, zijn bewegingen vloeiend en beheerst. “Ik neem aan dat jij Isabella Moreau bent?”

Zijn stem is laag en warm, met een vleugje uitdaging erin. Isabella herstelt zich snel en schudt zijn hand. “Dat klopt” zegt ze, haar stem kalm maar met een scherp randje. “En jij bent... mijn chauffeur voor vanavond?”

Een schaduw van amusement trekt over zijn gezicht, en zijn glimlach wordt iets breder. “Zo zou je het kunnen noemen” antwoordt hij met een subtiele grijns. “Maar ik hoop dat ik meer voor je kan betekenen vanavond.” Hij draait zich om en gebaart haar hem te volgen, zijn beweging sierlijk en doelbewust. “Kom” zegt hij zachtjes. “We hebben een lange avond voor de boeg.”

Zonder een woord te zeggen opent hij met een vloeiende beweging de passagiersdeur van de glanzende zwarte Maserati. Een subtiele uitnodiging, doordrenkt met

verwachting. Isabella blijft een fractie van een seconde staan, haar blik glijdt van de auto naar hem. Ze aarzelt, maar trekt dan haar kin iets omhoog en stapt in, haar vingers gaan kort langs de leren bekleding terwijl ze zich comfortabel in de stoel nestelt.

De Maserati glijdt bijna geluidloos over de kronkelende wegen van Port Blossom, langs villa's die baden in het gouden licht van de ondergaande zon. De stilte tussen hen voelt geladen, alsof er veel meer onuitgesproken blijft dan zou moeten. Julian lijkt zich volledig te concentreren op de weg, zijn vingers losjes om het stuur, de contouren van zijn kaak scherp omlijst door het zachte schemerlicht. Isabella werpt een korte blik op hem en voelt haar hartslag versnellen. Er is iets aan hem—de zelfverzekerde manier waarop hij zich beweegt, de manier waarop hij zijn omgeving lijkt te beheersen—dat haar nerveus maakt, maar tegelijkertijd iets diep in haar losmaakt.

Uiteindelijk verbreekt hij de stilte.

"Je moeder was geliefd hier, weet je" zegt hij, zonder zijn blik van de weg te halen. Zijn woorden raken haar onverwachts en ze verstijft. "Echt waar?" Ze houdt haar stem neutraal, maar inwendig brandt de vraag op haar lippen: *Wat weet jij over haar?*

"Absoluut" vervolgt hij, zijn stem kalm, maar met een ondertoon die ze niet meteen kan plaatsen. "Ze had een manier om mensen voor zich te winnen. Lorenzo... kende haar goed."

Isabella's grip op haar tasje verstevigt. "Hoe goed?" vraagt ze scherp, niet in staat haar nieuwsgierigheid te onderdrukken.

Julian werpt haar een snelle blik, zijn ogen glinsterend in het schemerlicht. "Dat is een vraag die je misschien beter aan hem kunt stellen. Maar bereid je voor, Isabella. Het verleden heeft

een manier om ons te achtervolgen, vooral in Port Blossom." Zijn woorden laten een onheilspellend gevoel in haar achter. *Wat bedoelt hij? Waarom voelt het nu al alsof iedereen in deze stad meer weet dan zij?*

De rest van de autorit staart Isabella uit het raam, haar gedachten een wirwar van verwachtingen en zorgen. Maar hoe hard ze zich ook probeert te concentreren op haar doel, haar aandacht blijft onbewust naar Julian trekken. Zijn ontspannen houding, de subtiele spanning in zijn gelaat, de manier waarop zijn mouwen strak om zijn onderarmen zitten terwijl hij het stuur vasthoudt—ze voelt het allemaal. Zijn aanwezigheid vult de ruimte, en zelfs zonder woorden lijkt hij haar gedachten op te eisen. Ze dwingt zichzelf haar focus terug te brengen naar wat écht belangrijk is. Wat het ook is dat haar hierheen heeft geleid, ze mag zich niet laten afleiden—zelfs niet door een man als Julian Rossi.

De Maserati vertraagt en komt soepel tot stilstand bij een imposante villa die als een fort boven de heuvel uittorent, met een panoramisch uitzicht over de baai. Isabella's blik glijdt langs de strakke, moderne lijnen van het huis: hoge glazen gevels die het laatste licht van de dag vangen en weerspiegelen, witte muren die bijna gloeien in de schemering, en een oprijlaan vol luxe auto's—elk een stil symbool van macht en status.

Ze slikt. Dit is geen eenvoudig welkomstdiner. Dit is een zorgvuldig georkestreerde ontmoeting, een spel waarin iedereen precies weet welke rol hij speelt—behalve zij. Een machtsspel, en zonder dat ze zich er volledig bewust van is, heeft ze zojuist de arena betreden.

Julian stapt zonder aarzelen uit en loopt met vloeiende, doelgerichte passen naar haar kant. Hij opent het portier en steekt zijn hand naar haar uit. "Kom" zegt hij, zijn stem laag en beheerst.

Isabella kijkt even naar zijn uitgestoken hand voordat ze die aanneemt. Zijn grip is sterk en warm, een subtiële bron van stabiliteit die ze niet had verwacht. Hij helpt haar uitstappen, en terwijl ze haar balans vindt op haar hoge hakken, vangt ze een glimp op van zijn blik. Er ligt iets ongrijpbaars in verscholen—een mengeling van bescherming en berekening.

"Blijf dicht bij mij" fluistert hij terwijl hij haar zachtjes de marmeren trap op leidt. Zijn hand rust losjes tegen de onderkant van haar rug, een subtiel, maar onmiskenbaar teken van zijn aanwezigheid. De warmte van zijn aanraking trekt als een gloed door haar heen, een stil maar krachtig gebaar dat haar tegelijk geruststelt en op scherp zet. "Niet iedereen hier zal blij zijn met je komst."

Haar wenkbrauwen trekken zich samen. "*Wat bedoel je daarmee?*" wil ze vragen, maar voordat de woorden haar lippen kunnen verlaten, zwaaien de enorme dubbele deuren voor hen open. Een warme gloed van licht en geluid overspoelt haar. Gelach, zachte muziek en het geroezemoes van gesprekken vullen de ruimte. De hal is weelderig, met hoge plafonds, kristallen kroonluchters, en een imposante wenteltrap die naar de verdiepingen erboven leidt.

Mensen draaien zich naar hun om, hun blikken scherp en onderzoekend. Sommigen lijken oprecht nieuwsgierig, anderen kijken haar met een koele berekening aan, alsof ze haar al hebben ingeschat en haar al als een mogelijke bedreiging zien.

Isabella voelt haar hart sneller kloppen, maar ze dwingt zichzelf om rustig te blijven. Haar houding wordt rechter, haar blik harder. Dit is niet het moment om te laten zien dat ze zich geïntimideerd voelt.

Aan de andere kant van de kamer staat Lorenzo Rossi, zijn houding ontspannen, zijn ene hand nonchalant rustend op de rugleuning van een chaise lounge. In zijn andere hand houdt hij een glas champagne, dat hij langzaam naar haar heft. Zijn glimlach is zelfvoldaan, bijna spottend.

Julian buigt zich dichterbij haar toe, zijn stem nauwelijks meer dan een fluistering tegen haar huid. "En zo begint het" zegt hij, zijn woorden doordrenkt met een onderliggende waarschuwing. De warmte van zijn adem stuurt een ongewilde rilling over haar rug. Ze werpt hem een korte, onderzoekende blik toe, zoekend naar antwoorden in zijn ondoorgroefde uitdrukking, maar zijn gezicht blijft strak en beheerst. Geen spoor van aarzeling, geen teken van twijfel. Enkel die vastberaden, berekenende rust waarmee hij haar verder door de ruimte leidt—recht op Lorenzo af.

Naast Lorenzo staat een oudere man, wiens aanwezigheid de ruimte lijkt te vullen met een onmiskenbare autoriteit. Zijn gelaatstrekken zijn scherper, strakker, alsof ze met precisie zijn uitgehouwen door de jaren. Maar het is zijn houding—onwrikbaar en doordrenkt van controle—die direct haar aandacht trekt. Zijn zilvergrijze haar versterkt de autoriteit die hij moeiteloos uitstraalt, terwijl zijn ogen scherp en berekenend over haar heen glijden, als een man die zelden verrast wordt en nooit zijn grip verliest. Met een rustige, zelfverzekerde beweging stapt hij naar voren en steekt zijn hand uit. "Marcus Rossi" Isabella pakt zijn hand aan. "Isabella Moreau" zegt ze, haar stem evenwichtig en vastberaden.

Een fractie van een seconde lijkt zijn blik te veranderen. Een flikkering—*herkenning, misschien zelfs schrik?*—maar het moment is zo vluchtig dat ze twijfelt of ze het zich inbeeldt. Marcus herstelt zich met de precisie van iemand die gewend is zijn emoties te verbergen. "Welkom in Port Blossom, mevrouw Moreau" zegt hij, zijn woorden zorgvuldig afgewogen, even kil en beheerst als zijn greep. Zijn ogen flitsen kort naar Lorenzo, en in dat moment lijkt er een woordeloze strijd te woeden—een spanning die subtiel maar onmiskenbaar aanwezig is.

"Ik vertrouw erop dat mijn zoon Julian u wegwijs zal maken in onze gemeenschap." Zijn toon is neutraal, maar er zit een onderliggende scherpte in, een ondertoon die net te berekend is om als enkel beleefdheid door te gaan. Voordat ze kan reageren, richt Marcus zich tot Julian. "Julian, kan ik je even spreken?" Zijn stem laat geen ruimte voor tegenspraak. Zonder verdere uitleg legt hij een hand op Julians schouder en leidt hem weg, naar de rand van de kamer, waar hun stemmen zakken tot een gespannen gefluister.

Isabella blijft achter, haar schouders licht gespannen. Lorenzo's glimlach blijft onaangetast, maar er schuilt iets in zijn blik—een mengeling van amusement en iets wat dieper ligt, iets wat ze nog niet helemaal kan plaatsen.

"Bedankt voor de uitnodiging" zegt ze, haar beleefdheid zorgvuldig geveinsd. "Het is fijn om mensen uit mijn nieuwe woonplaats te ontmoeten, meneer Rossi." Lorenzo's glimlach verdiept zich net iets meer, bijna alsof hij haar beleefdheid als een vorm van vermaak beschouwt. "Geloof me, Isabella, het genoeg is geheel aan mijn kant." Zijn ogen glijden kort naar Marcus en Julian, die met gefronste blikken fluisterend praten.

Net wanneer Isabella wil antwoorden, keren Marcus en Julian terug. De spanning tussen de twee mannen hangt zwaar in de lucht, alsof het gesprek in de hoek meer vragen heeft opgeroepen dan beantwoord. Marcus richt zich direct tot Julian, zijn toon streng en onverbiddeijk. "Julian, stel Isabella voor aan de andere genodigden." Het is geen verzoek, maar eerder een bevel.

Julian knikt en steekt zijn arm naar haar uit. Even aarzelt ze, maar dan haakt ze haar arm in de zijne. Terwijl ze door de menigte beweegt, voelt ze de priemende blikken van de Rossi's in haar rug. Een ongemakkelijke aanwezigheid, alsof ze gewogen wordt op een onzichtbare schaal waarvan ze de uitkomst niet kan beïnvloeden.

Ze werpt een blik omhoog naar Julian. De vragen branden op haar tong: *Wat speelde er net? Waarom die spanning tussen Marcus en Lorenzo? Maar de woorden blijven steken. Kan ze hem wel vertrouwen? Hij is een Rossi—hoe eerlijk zou hij tegen haar kunnen zijn over zijn familie?* Alsof Julian haar gedachten leest, buigt hij zich subtiel naar haar toe. Zijn stem is nauwelijks meer dan een fluistering. "Vertrouw me, Isabella." Zijn woorden zijn kalm, zorgvuldig gekozen, maar de subtiel spanning in zijn kaak verraadt dat hij het minder licht opneemt dan hij laat lijken. Zijn blik blijft strak gericht op de richting waar ze heen beweegt, alsof hij voorbereid is op wat komen gaat. Isabella knikt bijna onmerkbaar en richt haar blik weer naar voren, waar de menigte zich opent als een zee die hen toelaat. Ze naderen een groepje mensen die, in tegenstelling tot de duistere, serieuze uitstraling van de Rossi's, een lichtere energie lijken uit te stralen. Hun haar is blond of lichtbruin, hun ogen helder en hun uitdrukking minder beladen. Maar er is iets aan hun houding—een

zelfverzekerde, misschien zelfs afwijzende, elegantie—dat haar meteen alarmeert.

Julian spreekt met een kalme, zelfverzekerde stem. “Meneer De La Vega, mag ik u voorstellen aan onze nieuwe gast.” Een oudere man in het midden van de groep draait zich langzaam om, zijn beweging gevolgd door de rest. Hij straalt net als Marcus autoriteit uit—een rechte rug, scherpe gelaatstrekken en ijzig blauwe ogen die onmiddellijk de aandacht opeisen. Maar in plaats van de beleefdheid die Isabella verwacht, klinken zijn woorden scherp en kil. “Julian, zie je niet dat we in gesprek zijn?” De minachting in zijn stem is onmiskenbaar. Zijn ogen raken Isabella niet eens, alsof haar aanwezigheid volkomen irrelevant is. “Maar wat verwacht ik ook eigenlijk van een Rossi? Manieren zijn altijd ver te zoeken.” De steek in zijn woorden lijkt Julian niet te deren. Zijn houding blijft ontspannen, maar Isabella voelt de spanning onder het oppervlak. Ze dwingt zichzelf om niet te reageren, om niet te laten merken dat deze eerste indruk haar onzeker maakt.

Pas na een paar seconden valt de man zijn blik eindelijk op haar. Zijn gezicht verzacht, alsof hij zich plotseling herinnert dat er nog iemand anders aanwezig is. “Met wie heb ik het genoeg?” vraagt hij, zijn toon iets minder afstandelijk. Nog voordat Isabella de kans krijgt om te antwoorden, neemt Julian het woord. “Meneer De La Vega, dit is mevrouw Isabella Moreau.”

Ze ziet hoe de oudere man kort met zijn ogen knippert—een fractie van een seconde waarin iets door zijn blik schiet. Maar net als Marcus Rossi eerder die avond, herstelt hij zich razendsnel. Hij steekt zijn hand naar haar uit. “Bruce De La Vega.” Zijn handdruk is stevig, minder kil dan die van Marcus, maar niet zonder spanning. Zijn ogen onderzoeken haar, alsof

hij haar probeert te doorgronden. “Het is mij een genoegen u te ontmoeten, mevrouw Moreau.” Zijn stem is glad en beheerst. “Hopelijk laat u zich niet al te veel beïnvloeden door de familie Rossi. Ik zou u graag voorstellen aan onze familie.” Zijn woorden zijn beleefd, maar de ondertoon verraad een duidelijke boodschap: *Je bent beter af bij ons.*

Isabella glimlacht beleefd, maar haar hartslag versnelt. Er hangt iets in de lucht, een onderhuidse spanning die ze nog niet volledig kan doorgronden. De rivaliteit tussen de Rossi's en de De La Vega's is onmiskenbaar. En dan is er nog haar naam. Twee keer nu heeft ze diezelfde reactie gezien—die korte, nauwelijks waarneembare aarzeling bij zowel Marcus als Bruce, alsof haar naam een herinnering oproept. Ze dwingt zichzelf om haar uitdrukking neutraal te houden, maar vanbinnen borrelen de vragen op. *Wat is het dat deze mannen zo op scherp zet? En waarom voelt het alsof ze hier een rol in speelt, zonder dat ze weet welke?* Voordat Isabella het aanbod volledig kan verwerken, onderbreekt Julian met een strak, maar beleefd stemgeluid. “We moeten Isabella niet overweldigen met te veel nieuwe gezichten op één avond.” Zijn woorden laten geen ruimte voor discussie, en zonder op antwoord te wachten, legt hij zijn hand losjes tegen haar rug en leidt haar weg van de groep. Isabella werpt nog een snelle blik achterom en voelt hoe de blikken van de De La Vega's haar volgen—nieuwsgierig, berekenend, bijna onderzoekend. De lucht lijkt beladen met iets dat ze niet volledig kan plaatsen, maar het voelt verre van geruststellend.

Nog voordat Julian haar terug kan leiden naar de Rossi's—alsof haar aanwezigheid niets meer is dan een strategische zet in een schaakspel tussen hen en de De La Vega's—stopt Isabella abrupt. Ze doet een stap naar achter en kijkt hem scherp aan, haar hartslag bonzend in haar oren. “Is dit een

spelletje, Julian?" De woorden ontsnappen haar lippen voordat ze ze volledig heeft overdacht. Julian draait zich langzaam naar haar toe, zijn blik strak en gespannen. Hij bestudeert haar gezicht, alsof hij weegt hoeveel hij haar kan vertellen.

"Vertrouw me, Isabella. Als je dat doet, zorg ik dat er niets gebeurt." Zijn stem is laag, beladen met een ernst die haar niet geruststelt. Integendeel, het voelt als een vage belofte, een geruststelling zonder concrete antwoorden. Ze schudt haar hoofd, haar frustratie borrelend onder de oppervlakte. "Ik heb niets aan onduidelijkheid, Julian." bijt ze hem toe.

Haar ademhaling versnelt, haar borstkas voelt zwaar onder de indrukken van de avond. De starende blikken, de onuitgesproken spanning, de subtiele reacties op haar naam—het is te veel. Ze voelt zich gevangen in een web waarvan ze de draden niet kan zien. Ze steekt haar handen omhoog in een gebaar van overgave.. "Ik moet hier weg." De woorden zijn vastberaden, maar er trilt iets in haar stem. Voordat ze haar impuls kan heroverwegen, draait ze zich om en baant zich een weg door de mensenmassa. Ze hoort hoe Julian haar naam roept, voelt hoe zijn vingers haar pols proberen te grijpen—maar ze is sneller, kleiner, en vastbesloten. Haar hakken tikken gehaast over de marmeren vloer terwijl ze zich een uitweg zoekt, weg uit deze wereld vol halve waarheden en verborgen spelletjes.

Buiten aangekomen vult de frisse lucht haar longen en met elke diepe ademhaling voelt ze haar hartslag langzaam tot rust komen. De koele nacht contrasteert met de hitte die nog in haar wangen brandt. Ze beweegt zich haastig om de hoek van het imposante huis, haar hakken kletterend op de stenen. Zodra ze in de schaduw verdwijnt, drukt ze zichzelf tegen de muur en probeert haar ademhaling onder controle te krijgen. Hier, verborgen in het duister, kan Julian haar niet meteen zien.

De voordeur zwaait open met een doffe klap. Voetstappen weerklinken, vastberaden en snel. In het zwakke licht van de buitenverlichting ziet ze hoe een silhouet naar buiten stapt—*Julian*. Zijn brede schouders lijken gespannen, zijn houding alert terwijl hij de omgeving scant. “Fack” mompelt hij geërgerd, zijn hand door zijn haar halend. Zijn blik glijdt langs de oprijlaan, langs de auto’s, langs de tuin. Isabella drukt zich steviger tegen de muur, haar adem ingehouden. De deur sluit weer, Julian is er hopelijk van overtuigd dat ze nog binnen is. Een golf van opluchting stroomt door haar heen. Haar hart bonkt nog steeds luid in haar borst, maar ze weet dat ze hier niet kan blijven. Ze laat haar hoofd kort tegen de koude muur zakken en sluit haar ogen voor een fractie van een seconde. *Gelukkig heeft ze Google Maps*. Haar vingers glijden naar haar telefoon in haar tas terwijl ze zich langzaam losmaakt uit de schaduw. Nu moet ze hier alleen nog weggkomen—zonder dat iemand haar opmerkt.

“Zo, toe aan een ontsnapping?” Een lage stem breekt de stilte en laat haar opschrikken. Met een ruk draait ze zich om, haar hart bonkend in haar borst. In de schaduw ziet ze een klein gloeiend puntje—een sigaret die oplicht bij elke langzame trek. Dan stapt er een man naar voren, en het zachte schijnsel van de buitenverlichting onthult zijn gezicht.

Hij is lang, met donkerblond haar dat strak naar achteren is gekamd, al ontsnappen er enkele speelse plukken die zijn ruwe charme versterken. Zijn overhemd is open bij de bovenste knopen, een moeiteloze nonchalance die in schrill contrast staat met de strakke etiquette binnen in het huis. Isabella blijft een fractie van een seconde te lang stil terwijl ze hem opneemt, haar lichaam nog gespannen van de onverwachte ontmoeting. Dan steekt hij zijn hand uit. “Rico.” Ze knippert even, nog half in shock, maar pakt zijn hand aan. “Isabella.” Zijn greep is

stevig, warm en net iets langer dan nodig. Zijn ogen—die ijszig blauw zijn—blijven op haar rusten, onderzoekend en aftastend. Als hij zijn hand terugtrekt, schraapt Isabella haar keel en probeert zichzelf te herpakken. “Wat doet u hier zo in het donker?” Haar stem klinkt wat scherper dan ze bedoelt, een reflex op de vreemde energie die hij met zich meebrengt. “Het lijkt erop dat het feestje binnen is.”

Rico glimlacht scheef, zijn lippen krullen alsof hij een grap hoort die alleen hij begrijpt. “Hetzelfde als jij, zo te zien.” Zijn toon is luchtig, maar zijn blik blijft scherp. “Ontsnappen aan... hoe ze dat hierbinnen ook willen noemen.” Hij maakt een vage beweging met zijn sigaret, alsof hij de hele setting binnen in het huis amper de moeite waard vindt om te benoemen. Isabella’s armen kruisen zich automatisch voor haar borst. “Word jij ook meegesleurd en aan mensen voorgesteld?” vraagt ze, haar irritatie nog steeds aanwezig, maar haar nieuwsgierigheid begint de overhand te nemen. Rico lacht kort, zacht en bijna spottend. “Ik hoef mezelf meestal niet voor te stellen. Mijn reputatie doet dat al voor me.” Zijn woorden hebben een donkere ondertoon, maar de speelse glimlach die erop volgt, maakt zijn opmerking bijna charmant.

Isabella trekt een wenkbrauw op. “Wat voor reputatie dan, meneer Rico? Bent u een rokkenjager?”

Zijn lach wordt breder “Mijn reputatie houd ik nog even geheim” zegt hij met een speelse ondertoon, zijn stem laag en soepel. “Maar ik kan je verzekeren dat het niets te maken heeft met het najagen van rokjes.” Hij laat een korte stilte vallen, net lang genoeg om haar aandacht vast te houden. Dan kantelt hij zijn hoofd iets en kijkt haar met een scheef glimlachje aan. “Trouwens,” voegt hij eraan toe, “hier worden weinig rokken gedragen. Het zijn vooral stijve mantelpakjes. Niet echt mijn

ding." Hij neemt nog een trek van zijn sigaret en blaast de rook langzaam uit, zijn ogen onafgebroken op haar gericht. Isabella voelt hoe haar schouders langzaam ontspannen, haar zenuwen wegebben. Er zit iets in zijn houding, in zijn nonchalance, dat haar op een vreemde manier op haar gemak stelt.

"Maar als u wilt ontsnappen, mevrouw Isabella, sta ik geheel tot uw dienst" vervolgt Rico speels, terwijl hij een stap dichterbij zet. Zijn ogen twinkelen met een ondeugende glinstering die bijna uitdagend aanvoelt. Isabella aarzelt even, haar ogen kort glijdend naar de sigaret tussen zijn vingers voordat ze hem weer aankijkt. "Ik zou graag naar huis gaan" antwoordt ze uiteindelijk, haar stem vermoeid. "Ik ben nog geen twaalf uur in Port Blossom en voel me nu al uitgeput door de indrukken." Rico trekt een wenkbrauw op, zijn mondhoek nog steeds gekruld in die ontspannen, bijna geamuseerde glimlach. "Een echte heer laat een dame niet zonder een fatsoenlijke maaltijd naar huis gaan." Zijn stem zakt iets in toon, zachter, verleidelijker. "Laat mij je op z'n minst trakteren op wat eten. Dan kun je in alle rust beslissen of je me wel of niet een rokkenjager vindt."

Isabella weegt haar opties af. Ze heeft inderdaad nog niets gegeten, en thuis wacht haar slechts een lege koelkast en een te stil huis. *Een korte maaltijd met Rico kan geen kwaad... toch?* Ze knikt langzaam, haar blik speels maar toch bedachtzaam. "Oké" zegt ze, "Eten, maar dan zet je me thuis af." Een lichte glimlach krult om haar lippen. "Als je tenminste belooft me niet te ontvoeren."

Rico lacht, diep en warm, voordat hij haar met een geamuseerde blik aankijkt. "Verleidelijk" grapt hij, "Maar nee, ik beloof je veilig thuis af te zetten. Hoewel..." Hij pauzeert

dramatisch en tikt tegen zijn kin, "met de juiste smeekbedes zou ik het misschien overwegen." Ze rolt met haar ogen, maar kan haar glimlach niet onderdrukken. Hij gebaart nonchalant richting de parkeerplaats. "Kom, volg me."

Het grind knerpt onder hun voeten terwijl ze naar de auto's lopen. Tussen de rijen luxe voertuigen stopt Rico bij een felgele Lamborghini. Hij opent galant het portier voor haar en leunt met een zelfverzekerde blik tegen het frame. "Klaar voor een klein avontuur, Isabella?" Zijn stem draagt een speelse ondertoon, een subtiele uitdaging. Nog steeds enigszins aarzelend, maar vastbesloten om niet onzeker over te komen, stapt ze in. De lederen bekleding is koel tegen haar huid, en terwijl Rico instapt en de motor start, ronkt de auto diep, als een beest dat ontwaakt. Op dat moment vangt Isabella een glimp op van een silhouet bij de voordeur. *Julian*. Zijn houding is strak en gespannen. Zijn blik priemt door de duisternis en blijft onverzettelijk hangen op de auto. Zijn hele lichaam lijkt even te verstijven als hij Rico achter het stuur ziet zitten. Ze weet niet waarom, maar haar adem stokt. Voordat Julian echter een stap kan zetten, schakelt Rico soepel en trekt hij met moeiteloze snelheid op, de oprijlaan af. Het imposante huis verdwijnt langzaam in de achteruitkijkspiegel.

De sportwagen glijdt langs de kustlijn, waar het maanlicht weerkaatst op de kalme golven. Isabella herkent de route. Haar huis is vlakbij. Maar net op het moment dat ze verwacht dat Rico haar straat in draait, vertraagt hij en stopt bij een kleine, nostalgische diner aan de rand van de baai. De neonletters boven de ingang knipperen zacht, en binnen werpen de warme gele lampen een gemoedelijke gloed over de paar gasten die er zitten.

Rico schakelt de motor uit en kijkt haar even schuin aan. “Blijf hier” zegt hij met een toon die geen ruimte laat voor discussie. Voor ze kan antwoorden, stapt hij al uit. Door de voorruit ziet ze hoe hij naar binnen loopt en de medewerkers begroet alsof hij hier kind aan huis is. Zijn houding is ontspannen, zijn bewegingen soepel, bijna achteloos. Hij leunt tegen de toonbank en raakt in gesprek met een oudere vrouw achter de kassa. De manier waarop ze glimlacht en haar hoofd schudt—een mengeling van amusement en lichte berisping—doet haar vermoeden dat ze Rico goed kent. Isabella laat haar blik over hem glijden, nu ze de kans heeft hem ongestoord te observeren. Hij is aantrekkelijk, dat kan ze niet ontkennen. Maar waar Julian een zekere statigheid heeft, een natuurlijke autoriteit die hij moeiteloos uitstraalt, heeft Rico iets totaal anders. Hij is losser, ongepolijster. Zijn charme zit in de speelse twinkeling in zijn ogen, de ontspannen manier waarop hij zich beweegt, alsof niets hem echt raakt. Alsof hij zich nergens aan gebonden voelt. Ze ademt diep in en dwingt zichzelf haar gedachten terug te brengen naar de reden waarom ze hier is. *Dit is geen sprookje, Isabella.* Ze is hier om antwoorden te vinden. Om uit te zoeken wat er met haar moeder is gebeurd. En toch... Haar blik blijft hangen op de man die nu met een nonchalante grijns de diner verlaat, twee bruine zakken in zijn hand.

Rico opent het achterportier en zet de zakken op de achterbank. De rijke geur van gefrituurd eten vult meteen de auto en laat Isabella's maag licht samentrekken van honger. Als hij weer instapt, kijkt hij haar met een geamuseerde glimlach aan. "Zal ik je mijn favoriete plekje in Port Blossom laten zien?" vraagt hij nonchalant. "Daar kunnen we rustig eten, en daarna breng ik je naar huis." Isabella aarzelt even, maar knikt dan. Ze weet dat ze voorzichtig moet zijn, dat ze

vreemden niet zomaar moet vertrouwen, maar er is iets aan Rico's ontspannen houding waardoor ze eindelijk iets van haar spanning kan loslaten.

Hij rijdt richting de kust, langs verlaten wegen die baden in het zilveren maanlicht. Uiteindelijk parkeert hij op een afgelegen plek aan de rand van het strand. Het ruisen van de golven vult de stilte. Rico stapt uit, loopt om de auto heen en opent haar portier met een zwierige beweging "Kom" zegt hij, terwijl hij haar een hand aanbiedt. Ze pakt hem aan en stapt uit.

Met de bruine zakken in zijn hand leidt Rico haar het strand op, waar een gebogen palmboom als een natuurlijke bank fungeert. Hij stopt en werpt haar een veelzeggende blik toe. "Misschien moet je je schoenen maar uitdoen" merkt hij op. "Hakken en zand zijn meestal geen goede combinatie." Isabella grinnikt en trekt haar hakken uit, het koele zand onmiddellijk een aangename afwisseling na een avond op hakken te hebben gelopen. Ze accepteert opnieuw zijn uitgestoken arm, een gebaar dat al bijna vanzelfsprekend voelt. Samen lopen ze verder naar de palmboom, waar hij de zakken neerzet en begint uit te pakken. Rico overhandigt haar een hamburgerdoosje en een milkshake en leunt ontspannen achterover. "Ik hoop dat ik goed voor je heb gekozen" zegt hij met een knipoog.

Isabella neemt plaats naast hem op de stam, zet haar milkshake in het zand en opent haar doosje. Ze neemt een hap van haar hamburger en laat een tevreden zucht ontsnappen. Een lach krult onbewust om haar lippen. "Dit is niet hoe ik mijn avond had verwacht te eindigen" bekennt ze, terwijl ze naar de sterren boven hen kijkt. "Blootvoets in het zand, met een milkshake en een hamburger." Rico kijkt haar met een scheve glimlach aan en neemt een slok van zijn milkshake. "Het onverwachte

is vaak het beste" zegt hij luchtig, maar er ligt iets in zijn stem dat haar aandacht trekt. Zijn blik verzacht "En als je het mij vraagt, staat het je goed."

Voor een moment voelt Isabella zich volledig op haar gemak. De sterren fonkelen boven hen, de zachte bries speelt door haar haren, en het geluid van de golven vult de stilte op een manier die rustgevend is. Hier, ver weg van de beklemmende sfeer van het diner en de kille blikken van de elite van Port Blossom, lijkt de wereld simpeler. Alsof ze voor het eerst sinds haar aankomst echt kan ademen.

Rico eet verder, zijn houding is ontspannen, maar Isabella's nieuwsgierigheid blijft groeien. "Wat deed jij eigenlijk op dat evenement?" vraagt ze uiteindelijk, haar stem doordrenkt met oprechte nieuwsgierigheid. "Je lijkt mij niet iemand die graag in dat soort kringen verkeert." Rico slikt zijn hap door en leunt iets naar achteren, zijn mondhoeken lichtjes oprullend in een speelse glimlach. "Mijn vader vindt het helaas van groot belang dat ik mijn gezicht laat zien" zegt hij schouderophalend. "Maar zodra ik een kans zie om te ontsnappen, grijp ik die met beide handen aan." Zijn glimlach wordt breder en uitdagender. "Vooral als dat met een prachtige dame zoals jij is." Isabella voelt een lichte warmte in haar wangen opkomen. Ze weet niet zeker of hij altijd zo charmant is of dat hij expres met haar speelt. In een poging haar reactie te verbergen, neemt ze snel een hap van haar hamburger, een handig excuus om even tijd te rekken en een ander onderwerp aan te snijden. "Kun je me meer vertellen over Port Blossom? Ik ben hier pas vandaag aangekomen, en het voelt alsof ik in een doolhof ben beland." Rico kijkt haar met oprechte interesse aan en kantelt zijn hoofd lichtjes. "Wat wil je weten?" Isabella twijfelt even en buigt dan iets dichterbij hem toe, alsof ze bang is dat iemand hen kan afluisteren, zelfs hier, aan